

ELS SAGRAMENTS CRISTIANS (1)

*Oferim aquí
set catequisis
o aproximacions
als sacraments
que celebrem els catòlics.
No s'expliquen
un a un,
sinó que s'hi presenten
set aspectes comuns a
tots,
que poden ajudar-nos
a entendre'ls
i a celebrar-los millor.
Ens basem,
sobretot,
en els comentaris
sobre els sacraments
del Catecisme
de l'Església Catòlica,
de l'any 1992.*

1. SÓN LES OBRES MESTRES DE DÉU

Els sagraments que celebrem els cristians són, abans que res, com diu el Catecisme de l'Església Catòlica, “les obres mestres de Déu” (CCE 1091.1116). En aquestes set “aproximacions” als sagraments, volem reflectir sobretot la bonica catequesi que d’ells en fa aquest Catecisme, de l’any 1992.

Quan anem a missa o ens confessem o ens casem, els protagonistes no som nosaltres, ni l'Església, sinó Déu Trinitat: “Una celebració sacramental és un encontre dels fills de Déu amb el seu Pare, en el Crist i l'Esperit Sant” (CCE 1153).

La cosa principal que passa quan celebrem un sagrament no és que així complim un deure o realitzem alguna cosa que demana la nostra religiositat o la nostra pau espiritual. El que passa és, sobretot, que Déu Pare vol comunicar-nos el seu amor, el seu perdó, la seva salvació. I sempre ho fa per mitjà del seu Fill Jesús i del seu Esperit Sant.

Avui i aquí, Déu ens surt a l'encontre en la celebració eclesial i ens arriba a cadascú de nosaltres en els diversos sagraments: ens incorpora a la seva vida (baptisme), ens dóna la fortalesa del seu Esperit (confirmació), ens alimenta en el nostre camí (eucaristia), ens perdona les nostres culpes (reconciliació), ens enforteix en la nostra malaltia (unció), regala a la comunitat ministres que actuïn en nom de Crist (orde) i beneeix l'amor de l'home i la dona per formar una família (matrimoni).

Aquesta és la perspectiva més positiva: “Els sagraments manifesten i comuniquen als homes el misteri de la comunió del Déu Amor” (CCE 1118).

2. ELS SAGRAMENTS EMANEN DE LA PASQUA

No podem entendre què són els sagraments sense referir-los a una clau fonamental: la Pasqua de Jesús.

El moment culminant de la història, quan vam ser salvats i reconciliats amb Déu, va ser la Pasqua, quan Crist Jesús va morir a la creu i va ser

ressuscitat per la mà poderosa de Déu. Tota la resta és aplicació d'aquell esdeveniment central.

Ara Crist ens surt a l'encontre i ens comunica la seva gràcia en els sagraments de la seva Església:

- * en el *baptisme* ens submergeix en la seva mort i resurrecció i ens dona la vida nova pel seu Esperit,
- * en la *confirmació*, ens fa el seu millor do, l'Esperit Sant, com va fer el dia de Pentecosta amb la primera comunitat,
- * en l'*eucaristia* ens alimenta amb el seu propi cos i sang, per tal que tinguem forces en el no gens fàcil camí de la vida,
- * com que som pecadors, en la *penitència* ens comunica el seu perdó, o sigui, la seva victòria a la creu sobre el mal i el pecat,
- * quan estem malalts, s'acosta al nostre costat per la *unció*, per enfortir la nostra debilitat,
- * amb el sagrament de l'*orde* fa a la seva Església el do dels ministres ordenats (diaques, preveres, bisbes) que el representen a ell per al bé de la comunitat,
- * i en el *matrimoni* dona ple sentit i beneeix l'amor d'un home i una dona, ell, que a la creu va mostrar tot el seu amor a l'Església, la seva Esposa.

Tota aquesta gràcia ve de la Pasqua, o sigui, del Crist Pasqual, el Senyor Ressuscitat. Crist glorificat “actua per mitjà dels sagraments, instituïts per Ell per tal de comunicar la seva gràcia” (CCE 1084), o sigui, “els fruits del seu misteri pasqual” (CCE 1076).

Quan es va guarir aquella dona malalta en tocar la borla del mantell de Jesús, ell diu: “Sé que una força ha sortit de mi” (Lc 8,46) i, en general, la gent comentava que “sortia d'ell una força que guaria tothom” (Lc 6,19). Doncs ara, del Crist Ressuscitat n'emana una força salvadora, la gràcia dels sagraments.

3. LA PASQUA NO HA ACABAT

I és que la Pasqua no ha acabat. Allò que celebrem en la Pasqua setmanal, el diumenge, o en la Pasqua anual, el Tridu Pasqual i la seva prolongació fins a Pentecosta, no és un aniversari, com si diguéssim que en tal dia com avui (el diumenge) o en una primavera com aquesta (la Pasqua) Crist Jesús va morir i va ressuscitar i per això el recordem.

La Pasqua segueix perquè segueix viu el Senyor Ressuscitat, que es fa present en la nostra vida de múltiples maneres.

Ho diu molt bé el Catecisme: “Quan arribà la seva hora, visqué l’únic esdeveniment de la història que no passa: Jesús mor, és sepultat, ressuscita d’entre els morts i és assegut a la dreta del Pare una vegada per sempre. És un esdeveniment real, que succeí en la nostra història, però és únic: tots els altres fets de la història succeeixen un cop, i després passen, engolits en el passat. El misteri pasqual del Crist, en canvi, no pot quedar-se en el passat únicament... Tot el que el Crist és i tot el que ha fet i sofert per tots els homes participa de l’eternitat divina i es projecta així a tots els temps i s’hi fa present. L’esdeveniment de la creu i de la resurrecció roman i ho atreu tot cap a la vida” (CCE 1085).

Ara aquest Crist Vivent se’ns acosta i actua contínuament per a nosaltres. Amb la diferència que allò que en la seva vida mortal feia directament –guaria malalts, perdonava pecats, beneïa els infants, parlava amb els joves, donava menjar a la gent, ensenyava– ara ho fa des de la seva existència gloriosa a través de l’Església i, de manera particular, a través dels sacraments.
